

Arrest

nr. 208 947 van 6 september 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 10 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 mei 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 juli 2016 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 juni 2018.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegrondheid

1.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker op: “*schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 74/11 en*

74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”.

1.2. Overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd de partijen bij beschikking van 30 mei 2018 de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In deze beschikking kan onder meer het volgende worden gelezen:

“De bestreden beslissing betreft een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

(...)

Wat betreft de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), lijkt het aangevoerde middel ongegrond.

Waar verzoeker een schending aanvoert van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en meent dat uit de motivering van de bestreden beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) niet blijkt dat er rekening is gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins - en familieleven en de gezondheidstoestand, wijst de Raad er op dat met deze elementen rekening moet worden gehouden “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering (...)”. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan in casu dan ook niet dienstig worden aangevoerd tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Zoals verzoeker aangeeft, is de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod genomen op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, een inreisverbod van maximum drie jaar kan worden opgelegd. Verzoeker is van mening dat er niet afdoende werd gemotiveerd waarom een termijn van drie jaar werd opgelegd, waarbij hij rechtspraak van de Raad aanhaalt waarin wordt aangegeven dat de vermelding dat een bevel om het grondgebied niet werd uitgevoerd of de vermelding dat voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan, niet volstaat als motivering van de duur van een inreisverbod noch dat dit een verwijzing is naar de specifieke omstandigheden waarmee dient rekening te worden gehouden conform artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker lijkt zich met zijn kritiek echter te bezondigen aan een onvolledige lezing van de bestreden beslissing. Zo wordt er, naast het feit dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder aan hem betekend bevel om het grondgebied te verlaten, ook verwezen naar het feit dat hij meerdere keren betrappt werd op zwartwerk. Deze feiten worden door verzoeker ook aangehaald in zijn verzoekschrift en hij betwist deze niet. Op grond van deze elementen oordeelt de bestreden beslissing dat “(...) een inreisverbod van DRIE jaar proportioneel [is] in het belang van de immigratiecontrole. (...)” Verzoeker lijkt dus niet te kunnen worden bijgetreden in zijn argumentatie dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd zou zijn. De Raad stelt ten slotte nog vast dat verzoeker niets inbrengt tegen de vaststelling dat er geen specifieke omstandigheden zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar en tevens de beoordeling van verzoekers gezinsleven totaal ongemoeid laat.”

1.3. Verzoeker richt op 7 juni 2018 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

1.4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 9 augustus 2018 staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

De kamervoorzitter wijst erop dat de verzoekende partij op 4 juni 2016 van het grondgebied verwijderd werd en het inreisverbod op deze dag is ingegaan gelet op het arrest Ouhrani van 26 juli 2017 van het Hof van Justitie. De kamervoorzitter vraagt in welke mate de verzoekende partij belang heeft bij de vernietiging van het inreisverbod aangezien er reeds twee van de drie jaren verstreken zijn en er bij vernietiging een kans bestaat dat een nieuw inreisverbod wordt opgelegd met een nieuwe termijn.

De advocaat van verzoekende partij merkt op dat de duur van het inreisverbod van drie jaar niet gemotiveerd werd.

De advocaat van de verzoekende partij merkt op dat het niet zeker is dat er in geval van vernietiging van het thans bestreden inreisverbod een nieuwe beslissing genomen wordt. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking en gaat akkoord met de wijze waarop de exceptie van laattijdigheid wordt behandeld”.

1.5. Door louter te stellen dat de duur van het inreisverbod van drie jaar niet werd gemotiveerd, slaagt verzoeker er niet in de beschikking onderuit te halen die op deze kritiek is ingegaan.

1.6. Het enig middel is ongegrond.

2. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA